

Otročnice bodo pogledovale v krčih za belim Svetim in ne bo sijalo...

Bogovec se je zavedel pred Brdom. Mirno se je karal: »Norstvo hlapčičev. Za šolsko grajo trgajo knjige in režejo nasade. Hie Baertl! Schelm, arger Schelm!«

Čez polje je potegnil veter. Zajokalo je iz nevidnega. Do kosti je premrazilo bogovca. Prečudna groza je vzrastla vanj. Pokljukal je na grajska vrata, strastno, nepočakano. Grajski psi so se obudili.

Vratar, ki je spazil bogovca, se je odmaknil od line in zopet legel.

»Bogovec, kljukaj! Saj se bom predramil. Kljukaj in išči. Saj je pisano tako, da boš našel in se ti bo odprlo.«

Bogovec je klical in kljukal v drugo, tretje...

Potem je motno zahrepenel po nekakem svinjaku, daleč za lesovi, na Beli pri nečedni ženski. Odločil se je na pot mimo ribnika do treh brez in čez breg. Pred dvanajstimi urami je šel prvič tisto pot. »Grem,« je vzrastel; »ti pa jaši, jaši, nenauidni, prekleti, krgavi v mlamolu temnie!«

* * *

Kljukanje novega prihode ga je pozvalo nazaj. Človek z dvema konjema je stal pred vrati. Ko je zagledal bogovca, je vzkliknil:

»Slab gospod, če se je po tebi vrgel. Od zunaj paziš na vhod.«

»Prijatelj,« je rekel bogovec, »za dne bi bil prišel. Ponoči nimajo navade odpirati.«

»Tolkel bom tako dolgo, da vzbudim še uro, ki je zastala,« je menil odločno tujec. Ko je sunil s tolkačem, je rekel:

»Praviš, za dne bi prišel. Šaj bi, če bi še smrt povedala, kdaj pride.«

Bogovec je posluhnil.

»Ali iščeš morda predikanta? Ne tolči, ni ga notri.«

»Hudič je svoje prste vmes utaknil. Od kdaj ga pa ni več?« je vprašal tujec.

»Bil bi notri, pa mu kakor tebi ne odpro,« je odvrnil bogovec.

»Prav,« je zinil mirno prihoda. »Kar na konja boš sedel. Mudi se.«

Segel je z roko po bogovcu, kakor da se boji, da bi mu pobegnil. Nevoljno je rekel bogovec:

NANDE VIDMAR: POKRAJINA.

»Loških hlapcev navado imaš. Povej vsaj, kam se mudi!«

»Do Poljan bova jahala,« je rekel tujec.

»Pa kdo umira?«

»Dieterich.«

»Ne poznam ga.«

»Pa te on pozna. Sedi!«

Dvignil je bogovca v sedlo.

»Truden in bolan sem, s konja bom padel,« je vzdihnil bogovec. Prihoda je molče spodbodel.

»Kako pa leži za smrt?« je zaklical bogovec.

»Iz bodilja,« je odvrnil kratko hlapec od Poljan.

Noč pred jezdecema se je vse bolj meglila. Ko sta vzšla pod Kranjem čez Savo, sta bredla kakor v dim...

* * *

Štepanjega jutra pred zoro sta vstala dva človeka na božjo pot k svetemu Štefanu na Suhi, da bi darovala, ljubila božjo mi-zico in nesla leseno živinče krog oltarja. Prvi romar je bil kmet Špan z Mlake. Tisti, ki je bil za ženo postavil razpelo otročnic. Drugi romar je bil bebasti Tilen iz Kranja. Nositi konja okoli oltarja je bilo njegovo največje veselje. V megli sta zašla oba romarja. Kmet Špan ni mogel naravnost zaradi vode. Trhla brv se je bila nedavno zrušila. Zato je moral ob vodi navzdol. Tedaj pa se je bil Tilen dokopal po ozarah do steze čez polje pred Brdom in je spoznal kraj. Iz medle svetlobe, ki je rosila skozi megle, je stopila predenj velika senca. Ko je bil blizu, je spoznal, da je križ. Takrat pa je Tilen od groze zavpil. S križa je viselo samo dvojce